

Arrest

nr. 270 968 van 5 april 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, vertegenwoordigd door zijn ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de minderjarige X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn en wordt vertegenwoordigd door zijn ouders X en X, op 2 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 oktober 2021 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 december 2009 dient verzoekers vader een verzoek om internationale bescherming in. Op 18 mei 2010 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 30 september 2010 met nummer 48 927 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoekers vader de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 26 oktober 2010 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker internationale bescherming aan verzoekers vader.

1.3. Verzoekers vader dient op 18 november 2010 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 13 december 2010 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris om dit verzoek niet in overweging te nemen.

1.4. Op 25 april 2016 wordt verzoeker geboren in Antwerpen.

1.5. Bij schrijven van 19 mei 2020 dienen de ouders namens verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De ouders zelf vragen geen verblijfsmachtiging in toepassing van dit wetsartikel. Op 27 oktober 2021 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.05.2020 werd ingediend en op datum van 12.06.2020 werd geactualiseerd door :

[M.,Z.] (R.R. [...])

Geboren te Wilrijk op 25.04.2016

Nationaliteit: Georgië

Adres: [...]

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn vader:

[M.O.T.] (R.R. [...])

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in België geboren is. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij hier naar school gaat sinds 05.11.2018 op zeer regelmatige basis en omschreven wordt als een goedlachse kleuter die veel leert en observeert in de klas. Het feit dat het kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf en bovendien pas opgestart werd op 01.09.2021. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien merken we op dat betrokkene nog steeds in het kleuteronderwijs zit en zijn basisonderwijs ten vroegste volgend jaar kan opstarten. Gelet op de nog jonge leeftijd van het kind (met name vijf jaar), kan er redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr; 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). De scholing van betrokkene kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij afhankelijk is van zijn ouders en dat hij niet in staat is om buiten zijn ouders om zijn leven vorm te geven. Er is derhalve een afhankelijkheidsband tussen betrokkene en zijn beide ouders die instaat voor zijn opvoeding. Zijn ouders zouden reeds langdurig woonachtig zijn in België en in de mogelijkheid zijn om te voorzien in hun levensonderhoud. Betrokkene zou dus gehouden zijn om bij zijn ouders te blijven wat een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Het wordt door ons op geen enkele wijze betwist dat betrokkene volledig afhankelijk is van zijn ouders gezien zijn jonge leeftijd. Zijn ouders beschikken echter niet over enig verblijfsrecht en dienen samen met betrokkene terug te keren naar Georgië om daar de aanvraag in te dienen. Betrokkene wordt aldus niet gescheiden van zijn ouders. Ook het langdurig verblijf van zijn ouders wordt niet aannemelijk gemaakt. Het enige bewijs van aanwezigheid van zijn moeder in België is de geboorteakte van betrokkene zelf. Wat zijn vader betreft, na twee asielprocedures in 2009-2010 bevat het dossier geen enkel bewijs meer van zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied. Zijn moeder ondernam geen enkele poging om verblijfsrecht te bekomen en zijn vader ondernam evenmin verdere pogingen na zijn negatieve asielprocedures. Uit het administratief dossier van zijn ouders blijkt niet dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn voor een tijdelijke terugkeer naar Georgië van het hele gezin. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op een medische problematiek in zijn hoofde waarvoor hij opgevolgd zou worden en op zesmaandelijks controle moet. Ter staving hiervan legt betrokkene één attest voor dd. 12.02.2020 van dr. [V.] dat stelt dat betrokkene wordt opgevolgd en naar de toekomst toe over zes maanden opnieuw geëvalueerd wordt. Echter, betrokkene heeft nagelaten zijn dossier te actualiseren met deze evaluatie die diende plaats te vinden rond augustus 2020. Betrokkene toont dan ook niet aan in welke mate het ingeroepen medisch element nog actueel is daar er geen actualisatie is van dit element. Evenmin blijkt uit het voorlegde attest dat zijn aandoening hem het reizen zou verhinderen daar nergens wordt gemeld dat reizen afgeraden wordt. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM waarbij rekening gehouden dient te worden met het hoger belang van het kind dat als leidinggevend criterium gebruikt dient te worden in de belangafweging. Het klopt dat er een afweging (een fair balance) dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene is een vijf-jarige jongen die samenwoont met zijn ouders die niet over enig verblijfsrecht beschikken in België en die dus samen met hem dienen terug te keren naar Georgië. Hoewel zijn paternale grootvader (dossier [...]) in 2009 naar België kwam, bevat het administratief dossier geen enkel bewijs meer van zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied sinds 24.01.2011. Betrokkene toont aldus niet aan dat er nog andere familileden van hem in België verblijft. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden twee getuigenverklaringen van ouders van schoolvrienden voorlegt en twee verklaringen van zijn kleuterjuffen. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van deelname aan buitenschoolse activiteiten. We stellen dus vast dat betrokkene niet aantooft dat hij buiten zijn kerngezin, waarvan hij niet gescheiden wordt, hier hechte banden opbouwde. Bovendien, gezien zijn leeftijd, worden zijn voornaamste sociale banden gevormd door zijn kerngezin. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste

rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3 en artikel 6. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst zijn belang schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Betrokkene toont evenmin aan dat Georgië niet de mogelijkheden van zijn ontwikkeling van in de ruimst mogelijke zin kan waarborgen. Betrokkene wijst er op dat zijn hoger belang een centrale rol dient te spelen en als leidinggevend criterium gebruikt dienen te worden in de belangenafweging. Echter, betrokkene maakt niet aannemelijk dat zijn hoger belang geschaad wordt door een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. Zoals ook reeds aangehaald door zijn raadsman, vormen zijn ouders op die leeftijd de belangrijkste zorgfiguren. Zij beschikken niet over enig verblijfsrecht en dienen, samen met betrokkene, terug te keren naar Georgië. Betrokkene wordt aldus niet gescheiden van zijn ouders, de bestaande gezinseenheid blijft behouden. Wat zijn scholing betreft merken we op dat hij slechts sinds 05.11.2018 hier naar het kleuteronderwijs gaat en dat hij zijn basisscholing hier nog moet opstarten. Hij moet nog een begin maken met leren lezen en schrijven. Het is in het belang van het kind om zijn basisonderwijs op te starten in zijn land van herkomst. Ter staving van zijn hechte banden legt hij twee verklaringen voor van ouders van schoolvrienden. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van deelname aan buitenschoolse activiteiten. Betrokkene toont aldus niet aan hij hier, buiten zijn kerngezin, hechte banden opbouwde. Evenmin toont betrokkene aan dat zijn ouders in Georgië geen familieleden meer hebben en dat hij bij een terugkeer niet opgenomen kan worden binnen het ruimer familiaal kader. Betrokkene toont niet aan dat hun situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zal zijn. Verder toont hij niet aan dat hij zich niet meer zal kunnen aanpassen aan een leven in Georgië. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkene het niet aannemelijk maken dat het belang van het kind geschaad zal worden bij een (tijdelijke) terugkeer naar het land van herkomst.

De verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 7 en 24 van het Handvest. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C- 617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen wordt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020)

De elementen van integratie (met name het feit dat hij reeds de facto deel zou uitmaken van de samenleving waartoe hij behoort, dat hij voor zijn leeftijd op een goed manier geïntegreerd zou zijn en dat hij veel vrienden zou hebben en dat hij vier getuigenverklaringen en verschillende foto's voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4

november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3 en 6 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

2. Door de verzoekende partij werd tevens beroep gedaan op artikel 8 EVRM, evenals artikel 3 en 6 IVRK, in het bijzonder gelet op de belangen van de minderjarige.

De verzoekende gaf in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet aan dat de verplichting om te verhuizen naar Georgië voor het aldaar indienen van de machtiging tot verblijf een ongerechtvaardigde inbreuk uitmaakt op zijn private belangen. De verzoekende partij wees erop dat de minderjarige geboren werd in België, steeds woonachtig was in België, in België is opgegroeid, hij alhier zijn sociaal leven heeft opgebouwd en les volgt in het Nederlandstalig onderwijs.

3. In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij is het fundamenteel oneens met dit gemaakte oordeel in de bestreden beslissing, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur (met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel) en de wettelijke vereisten van artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, evenals artikel 3 en 6 IVRK.

4. Door de verzoekende partij werd de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend voor [M.Z.] (een minderjarige).

De aanvraag werd derhalve niet ingediend in naam van de moeder of vader van de minderjarige. De ouders traden enkel op als wettelijk vertegenwoordigers van hun dochter.

De aanvraag dient dan ook te worden beoordeeld vanuit het gezichtspunt van de minderjarige, aangezien enkel in naam van de minderjarige een aanvraag tot machtiging van verblijf werd ingediend.

Daarbij dient te worden benadrukt dat een minderjarig kind niet verantwoordelijk kan zijn voor de keuzes die zijn moeder of vader hebben gemaakt. De minderjarige is immers volledig afhankelijk van zijn ouders.

5. De aanvraag werd enkel ingediend voor de minderjarige, zoals hierboven aangehaald.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, werden echter niet aanvaard. De bestreden beslissing stelt dat de minderjarige zijn aanvraag hierom via de gewone procedure dient in te dienen, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd door de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

De bestreden beslissing stelt onder meer als volgt: "Betrokkene beroept zich op het feit dat hij afhankelijk is van zijn ouders en dat hij niet in staat is om buiten zijn ouders om zijn leven vorm te geven. Er is derhalve een afhankelijkheidsband tussen betrokkene en zijn beide ouders die instaat voor zijn opvoeding. Zijn ouders zouden reeds langdurig woonachtig zijn in België en in de mogelijkheid zijn om te voorzien in hun levensonderhoud. Betrokkene zou dus gehouden zijn om bij zijn ouders te blijven wat een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Het wordt door ons op geen enkele wijze betwist dat betrokkene volledig afhankelijk is van zijn ouders gezien zijn jonge leeftijd. Zijn ouders beschikken echter niet over enig verblijfsrecht en dienen samen met betrokkene terug te keren naar Georgië om daar de aanvraag in te dienen.

Betrokkene wordt aldus niet gescheiden van zijn ouders." (stuk 1, pagina 2; eigen accentuering) of nog "Betrokkene is een vijfjarige jongen die samenwoont met zijn ouders die niet over enig verblijfsrecht beschikken in België en die dus samen met hem dienen terug te keren naar Georgië" (stuk 1, pagina 2; eigen accentuering).

Deze stelling is niet correct en getuigt van een onzorgvuldig oordeel, aangezien de aanvraag geen betrekking heeft op de ouders van de minderjarige in eigen persoon en de ouders in deze beslissing - enkel inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf van de minderjarige - dus niet kunnen opgedragen worden om naar Georgië terug te keren.

De aanvraag werd enkel ingediend voor de minderjarige, zoals hierboven aangehaald. Buitengewone omstandigheden werden echter niet aanvaard. De bestreden beslissing stelt dat - enkel - de minderjarige zijn aanvraag hierom via de gewone procedure dient in te dienen, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd door de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Deze verplichting geldt enkel voor de minderjarige, niet voor zijn ouders.

De bestreden beslissing kan geen verplichting opleggen aan de ouders van de minderjarige in eigen persoon. Zij dienden zelf geen aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De consequentie van de bestreden beslissing is net dat het opdragen aan de minderjarige om de aanvraag in te dienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd door de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland, als gevolg heeft dat de minderjarige België dient te verlaten hiervoor en derhalve gescheiden zal worden van haar ouders. Het staat vast dat zijn ouders verblijven in België en de beslissing niet voor hen geldt en ook niet voor hen kan gelden, waardoor de minderjarige net gescheiden dreigt te worden van zijn ouders (waarover de gemachtigde in de bestreden beslissing nochtans stelt dat: 'Het wordt door ons op geen enkele wijze betwist dat betrokkene volledig afhankelijk is van zijn ouders gezien zijn jonge leeftijd').

Verzoeker is als minderjarige afhankelijk van zijn ouders. Hij is niet in staat (en kan evenmin in staat worden geacht) om zelfstandig - m.a.w. buiten zijn ouders om - zijn leven vorm te geven.

Er is derhalve een afhankelijkheidsband tussen de minderjarige en zijn beide ouders die instaan voor de opvoeding. De minderjarige is derhalve gehouden om bij zijn ouders te blijven in België. Hij kan evenmin verantwoordelijk worden geacht voor de handelingen van zijn ouders. Voor de minderjarige - voor wie de aanvraag uitsluitend werd ingediend - maakt dit derhalve een buitengewone omstandigheid uit.

De bestreden beslissing geldt dan ook niet voor zijn ouders, aangezien zij géén aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet hebben ingediend op 19 mei 2020. In de bestreden beslissing kan dan ook geen verplichting worden opgelegd aan de ouders zelf. De stelling in de bestreden beslissing dat "zijn ouders beschikken echter niet over enig verblijfsrecht en dienen samen met betrokkene terug te keren naar Georgië om daar de aanvraag in te dienen. Betrokkene wordt aldus niet gescheiden van zijn ouders" (stuk 1, pagina 2) of nog "Betrokkene is een vijfjarige jongen die samenwoont met zijn ouders die niet over enig verblijfsrecht beschikken in België en die dus samen met hem dienen terug te keren naar Georgië" is dan ook onzorgvuldig en miskent dat de aanvraag tot machtiging van verblijf louter en alleen voor de minderjarige werd ingediend. De minderjarige is afhankelijk van zijn ouders.

De bestreden beslissing kan dan ook enkel betrekking hebben op de minderjarige. Er kan door middel van de bestreden beslissing geen verplichting worden opgelegd aan zijn ouders in eigen persoon, aangezien zij in eigen persoon geen aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet hebben ingediend.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom onzorgvuldig, gelet op de vereisten van 9bis Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, evenals artikel 3 en 6 IVRK en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, werd opgeworpen dat de minderjarige wordt opgevolgd in verband met locomotorische problemen. Hij werd een eerste maal gezien door Dr. [V.] op 1 maart 2017. Er volgens nadien nog controles in december 2017, juni 2018, juli 2019 en februari 2020. Hij wordt gemonitord wegens een lengteverschil en voetproblemen.

Hij wordt voor deze medische problematiek opgevolgd door Dr. [V.] en hij wordt zesmaandelijks op controle verwacht. Hiervan werd een attest voorgebracht onder stuk 12 bij de aanvraag.

In de bestreden beslissing wordt dit element niet ontkend, maar wordt gesteld dat de verzoekende partij heeft nagelaten een actueel medisch attest voor te brengen: "Betrokkene beroept zich op een medische problematiek in zijn hoofde waarvoor hij opgevolgd zou worden en op zesmaandelijks controle moet. Ter staving hiervan legt betrokkene één attest voor dd. 12.02.2020 van dr. [V.] dat stelt dat betrokkene wordt opgevolgd en naar de toekomst toe over zes maanden opnieuw geëvalueerd wordt. Echter, betrokkene heeft nagelaten zijn dossier te actualiseren met deze evaluatie die diende plaats te vinden rond augustus 2020. Betrokkene toont dan ook niet aan in welke mate het ingeroepen medisch element nog actueel is daar er geen actualisatie is van dit element. Evenmin blijkt uit het voorlegde attest dat zijn aandoening hem het reizen zou verhinderen daar nergens wordt gemeld dat reizen afgeraden wordt. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid" (stuk 1, pagina 2).

Het getuigt echter van een onzorgvuldige beoordeling dat verweerder de verzoekende partij niet heeft verzocht tot het voorleggen van een actueel attest, temeer gelet op het belang dat verweerder hecht aan het voorbrengen van een recent medisch attest (actualisatie). Er rust geen verplichting in hoofde van de verzoekende partij om een aanvraag te actualiseren. De verwerende partij had daarom de gelegenheid moeten bieden aan de verzoekende partij om een recent attest voor te brengen, gelet op het belang dat hieraan wordt gehecht.

Bovendien ontslaat de afwezigheid van een recent medisch attest de verwerende partij er niet van om dit element zorgvuldig te beoordelen. Door verzoeker werd dit element immers expliciet aangehaald als buitengewone omstandigheid en werd dit gestaafd aan de hand van een medisch attest, actueel op het moment van het indienen van de aanvraag tot machtiging van verblijf. Verweerder dient dit element dan ook zorgvuldig te beoordelen als buitengewone omstandigheid, hetgeen niet blijkt.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom onzorgvuldig, gelet op de vereisten van 9bis Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

7. In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat artikel 3 IVRK geen directe werking heeft, waardoor deze bepaling verder niet wordt betrokken in de gemaakte beoordeling.

In de rechtspraak van het EHRM is erkend dat bij het bepalen de aard en de omvang van de rechten voortvloeiende uit artikel 8 EVRM voor de staat en het individu, de bepalingen van het IVRK meewegen bij de interpretatie van het EVRM (zie o.a. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, 82-83).

Behalve aan de tekst van het IVRK, hecht het EHRM ook belang aan de zienswijzen van het VN Comité voor de Rechten van het Kind (zie o.a. EHRM 20 maart 2012, C.A.S en C.S. t. Roemenië, 71-72). Het VN Kinderrechtencomité heeft een aantal artikelen van het IVRK tot kernartikelen bestempeld, zoals artikel 3 (het belang van het kind) en artikel 6 (het recht op leven en ontwikkeling). Deze artikelen bevatten volgens het Comité algemene beginselen die aan het gehele verdragten grondslag liggen (zie bv. General Comment No. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, CRC/GC/2003/5).

Binnen de rechtspraak van het EHRM, speelt het in artikel 3 EVRK neergelegde "best interest of the child"- beginsel derhalve een centrale rol.

Het geldt daarbij voor het EHRM als maatgevend bij de uitleg van het in een concreet geval geldend recht en vaak als doorslaggevend bij de belangenafweging die in elke zaak moet worden gemaakt tussen de belangen van het kind en die van andere betrokkenen (zie o.a. EHRM 8 juli 2003, Sahin t. Duitsland, 66).

De Stelling in de bestreden beslissing dat artikel 3 IVRK geen directe werking heeft, waardoor deze bepaling verder niet wordt betrokken in de gemaakte beoordeling, is daarom niet verantwoord.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom onzorgvuldig, gelet op de vereisten van artikel 8 EVRM, evenals artikel 3 en 6 IVRK.

8. Het opleggen van de verplichting om af te reizen naar een land waarmee de minderjarige geen enkele band heeft, Georgië, is bovendien in strijd met de primaire en private belangen van de minderjarige.

Verzoeker is, sinds zijn geboorte, woonachtig gebleven in België (Antwerpen) bij zijn ouders. Verzoeker gaat ook naar school en dit sinds 5 november 2018. Hij loopt school in de kleuterklas op het [SLC] sinds

het schooljaar 2019-2020. De school van verzoeker (de Vrije Basisschool – [SLC]) is gelegen te [...]. Verzoeker wordt omschreven als een goedlachse kleuter die veel leert en observeert in de klas. Hij gaat op zeer regelmatige wijze naar school, hetgeen het engagement van de ouders van verzoeker illustreert. Hij heeft verschillende vrienden op school en ontwikkelt zich volop.

De omgeving alwaar de minderjarige is opgegroeid is op geen enkele manier te vergelijken met Georgië, waardoor zijn belangen ernstig worden geschaad. De minderjarige zou bovendien verplicht worden om zijn school in België af te breken in het Nederlandstalig onderwijs, hetgeen manifest in strijd is met de belangen van de minderjarige.

Dat de minderjarige zonder legaal verblijf in België woonachtig is, zoals de gemachtigde stelt, doet hieraan geen afbreuk aangezien de minderjarige op geen enkele manier verantwoordelijk is voor de keuzes die door zijn ouders werden gemaakt.

Het opleggen van de verplichting aan de minderjarige om, voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, voor een lange en onzekere periode naar Georgië af te reizen - waarmee de minderjarige geen enkele band heeft en waardoor zijn scholing in België wordt afgebroken - is manifest in strijd met de primaire en private belangen van de minderjarige.

Hierdoor is de bestreden beslissing in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid vervolgens de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van de verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient het bestuur na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.4. In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat aan de hand van de in de aanvraag aangebrachte gegevens niet afdoende is aangetoond dat verzoeker een aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.5. Verzoeker benadrukt in eerste instantie dat de aanvraag om verblijfsmachtiging enkel werd ingediend voor hem als minderjarig kind, en niet voor zijn ouders. Hij is van mening dat met dit gegeven niet, minstens onvoldoende, rekening is gehouden. Hij stelt dat de aanvraag exclusief dient te worden beoordeeld vanuit zijn situatie als minderjarig kind en dat hij als minderjarige niet verantwoordelijk kan worden gehouden voor de keuzes die zijn ouders hebben gemaakt. Hij is immers volledig afhankelijk van zijn ouders. Hij acht de stelling in de bestreden beslissing dat zijn ouders niet over een verblijfsrecht beschikken in België en samen met hem moeten terugkeren naar Georgië (om daar de aanvraag in te dienen) incorrect en onzorgvuldig, omdat de aanvraag geen betrekking heeft op zijn ouders en zij in deze beslissing dus ook niet kunnen worden opgedragen om naar Georgië terug te keren. Aldus wordt volgens hem miskend dat de aanvraag enkel voor hem als minderjarige werd ingediend. Hij betoogt dat de bestreden beslissing stelt dat – enkel – hij de aanvraag via de gewone procedure moet indienen, dat hij hiervoor België zal moeten verlaten en dat hij bijgevolg wel degelijk zal worden gescheiden van zijn ouders die in België verblijven en van wie hij nochtans volledig afhankelijk is. Om deze redenen is er volgens hem wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden.

In de bestreden beslissing wordt er uitdrukkelijk melding van gemaakt dat de aanvraag is ingediend voor een minderjarig kind en dat dit kind hiervoor werd vertegenwoordigd door zijn vader, zodat niet kan worden aangenomen dat dit gegeven werd veronachtzaamd. Ook in de verdere motivering wordt duidelijk aangegeven dat de aanvraag enkel is ingediend voor de minderjarige verzoeker en niet voor zijn ouders.

De Raad wenst in dit verband verder te benadrukken dat het in het voorliggende geval op zich niet als kennelijk onredelijk of onzorgvuldig kan worden beschouwd voor zover verweerder in zijn beslissing de situatie van verzoeker niet volledig los heeft bekeken van deze van zijn ouders bij wie hij in België verblijft. Het is immers niet betwist, en dit wordt zelfs nadrukkelijk bevestigd door verzoeker, dat hij gelet op zijn nog jonge leeftijd volledig afhankelijk is van zijn ouders. Gelet op het belang van de gezins-eenheid en het welzijn van het minderjarige kind kan verzoekers situatie dus niet volledig los worden bekeken van deze van zijn ouders. Dit neemt weliswaar niet weg dat de situatie van verzoeker als een minderjarig kind op haar eigen merites moet worden beoordeeld en zijn belangen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden centraal moeten worden geplaatst.

Verzoeker richt zich met zijn kritiek voornamelijk op de volgende passages in de bestreden beslissing: *“Het wordt door ons op geen enkele wijze betwist dat betrokkene volledig afhankelijk is van zijn ouders gezien zijn jonge leeftijd. Zijn ouders beschikken echter niet over enig verblijfsrecht en dienen samen met betrokkene terug te keren naar Georgië om daar de aanvraag in te dienen. Betrokkene wordt aldus niet gescheiden van zijn ouders.”* en *“Betrokkene is een vijf-jarige jongen die samenwoont met zijn ouders die niet over enig verblijfsrecht beschikken in België en die dus samen met hem dienen terug te keren naar Georgië.”*

Aldus wordt feitelijk vastgesteld dat verzoeker als minderjarig kind volledig afhankelijk is van zijn ouders en dat deze, net zomin als verzoeker, een verblijfsrecht hebben in België, waardoor het gezin in zijn geheel kan terugkeren naar Georgië. Hiermee blijkt geenszins dat verzoeker verantwoordelijk wordt geacht voor enige door zijn ouders gemaakte keuze. Ook uit de overige motieven blijkt zulks niet.

Verder wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing is en zodoende ook geen enkele terugkeerverplichting oplegt, noch aan verzoeker noch aan zijn ouders. De bestreden beslissing is enkel een antwoord op de voor verzoeker ingediende aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt geduid dat deze aanvraag onontvankelijk is omdat er geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond.

Verzoeker geeft in zijn middel aan dat het loutere gegeven dat hij een minderjarig kind is dat volledig afhankelijk is van zijn ouders die illegaal in België verblijven een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verweerder geeft in de bestreden beslissing echter duidelijk aan dat dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Het loutere gegeven dat verzoeker hiermee niet akkoord gaat en deze elementen blijft herhalen, doet geen afbreuk aan de eigenlijke motieven van de bestreden beslissing. Verweerder geeft duidelijk aan dat geen omstandigheden blijken die maken dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn om de verblijfsaanvraag voor verzoeker in te dienen via de gewone procedure vanuit het buitenland, nu hij hiervoor samen met zijn ouders kan terugkeren naar het land van herkomst. Verweerder stelde immers vast dat de ouders niet beschikken over een verblijfsrecht en er geen onoverkomelijke hinderpalen blijken voor een terugkeer naar het land van herkomst van het gehele gezin. Verzoeker betwist deze vaststellingen ook geenszins.

Verzoeker was vier jaar oud ten tijde van de aanvraag en aldus volledig afhankelijk van zijn ouders. Dit wordt niet betwist. Het is dus evident dat verzoeker niet zonder zijn ouders kan verblijven. Dit maakt het zeer bevreemdend dat enkel voor verzoeker de afgifte van de verblijfstitel in België wordt gevraagd, en niet voor zijn ouders die nochtans evenzeer illegaal in België verblijven. De vraag kan in alle ernst worden gesteld of deze handelwijze wel in het belang is van het kind, nu hiermee zijn verblijfsrechtelijke situatie wordt afgesplitst van deze van zijn ouders terwijl moeilijk kan worden betwist of ontkend dat een eventuele verblijfsmachtiging voor het nog zeer jonge kind slechts nuttig kan worden uitgeoefend indien het is vergezeld door minstens een van de ouders.

Uit het gegeven dat de ouders, die in België geen verblijfsrecht of lopende verblijfsprocedures hebben, zelf niet hebben verzocht om de afgifte van de verblijfstitel in België kan de Raad slechts afleiden dat er voor hen geen noemenswaardige hinderpalen blijken om terug te keren naar hun land van herkomst en om een eventuele verblijfsaanvraag in te dienen via de gewone procedure vanuit het buitenland. Indien een vreemdeling in illegaal verblijf is en er voor hem geen enkele belemmering bestaat om terug te keren naar zijn land van herkomst, is de enige logische conclusie dat van hem kan worden verwacht dat hij terugkeert naar dit land, zoals verweerder volkomen terecht heeft aangegeven in de bestreden beslissing. Dit ongeacht of al dan niet reeds een juridische terugkeerplicht werd opgelegd middels de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker betwist de gedane vaststelling in de bestreden beslissing ook niet dat “[u]it het administratief dossier van [verzoekers] ouders [niet] blijkt [...] dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn voor een tijdelijke terugkeer naar Georgië van het hele gezin”. In de voorliggende omstandigheden kan niet worden ingezien dat er op grond van de gezinsbanden met de ouders enige concrete belemmering bestaat voor verzoeker om de verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure vanuit het buitenland. De Raad acht het noch onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk waar werd geoordeeld dat er, wat de gezinsbanden betreft, voor verzoeker geen concrete hinderpalen blijken opdat de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland kan worden ingediend, gelet op het gegeven dat de ouders niet verblijfsgerechtigd zijn in België en geen noemenswaardige hinderpalen blijken voor een tijdelijke terugkeer van het gezin naar Georgië.

Zoals verzoeker zelf ook erkent, kan zijn situatie geenszins worden bekeken los van deze van zijn ouders, zodat het noch onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk is waar verweerder de situatie van de ouders mee heeft betrokken in de beoordeling van de voorliggende aanvraag. Het gaat overigens ook niet op om te stellen dat enerzijds rekening moet worden gehouden met de afhankelijkheid van de ouders in België, maar anderzijds geen rekening zou mogen worden gehouden met hun verblijfsrechtelijke situatie en het ontbreken van hinderpalen voor de ouders om (tijdelijk) terug te keren naar Georgië.

2.6. In tweede instantie bekritiseert verzoeker de motivering in de bestreden beslissing dat “[b]etrokkene [zich beroept] op een medische problematiek in zijn hoofde waarvoor hij opgevolgd zou worden en op

zesmaandelijkse controle moet. Ter staving hiervan legt betrokkene één attest voor dd. 12.02.2020 van dr. [V.] dat stelt dat betrokkene wordt opgevolgd en naar de toekomst toe over zes maanden opnieuw geëvalueerd wordt. Echter, betrokkene heeft nagelaten zijn dossier te actualiseren met deze evaluatie die diende plaats te vinden rond augustus 2020. Betrokkene toont dan ook niet aan in welke mate het ingeroepen medisch element nog actueel is daar er geen actualisatie is van dit element.”

Verzoeker betoogt dat het getuigt van een onzorgvuldig handelen waar verweerder hem niet heeft verzocht om een actueel medisch attest voor te leggen, te meer gelet op het belang dat verweerder hecht aan het voorbrengen van een recent medisch attest. Hij stelt dat op hem geen verplichting rust om zijn aanvraag te actualiseren. Hij is nog van mening dat de afwezigheid van een recent medisch attest verweerder er niet van ontslaat om dit element zorgvuldig te beoordelen, wat volgens hem niet blijkt.

Verzoeker verwees in zijn aanvraag zelf naar het gegeven dat hij om de zes maanden medisch wordt opgevolgd. Indien hij wenste dat verweerder met het meest recente medisch attest rekening zou houden, diende hij zijn aanvraag te actualiseren en dit attest voor te leggen. Hoewel er geen verplichting bestaat voor verzoeker om de aanvraag te actualiseren, dient er wel op te worden gewezen dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden in beginsel op hem rust. Er kan in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ook geen verplichting worden gelezen die stelt dat verweerder – in bepaalde situaties – zelf stukken of documenten dient op te vragen bij de aanvrager.

Daarenboven dient erop te worden gewezen dat verweerder wel degelijk een eigen beoordeling heeft gemaakt aangaande het voorgelegde medisch attest. Verzoeker geeft zelf aan dat hij wordt opgevolgd wegens locomotorische problemen, namelijk een lengteverschil en voetproblemen. Verweerder stelt in de bestreden beslissing echter dat uit het voorlegde attest niet blijkt dat zijn aandoening verzoeker het reizen zou verhinderen. Er wordt, volgens verweerder, immers nergens vermeld dat reizen voor verzoeker wordt afgeraden. Om deze reden beschouwt verweerder het ingeroepen medische probleem niet als een buitengewone omstandigheid. Verzoeker gaat niet concreet in op deze beoordeling en weerlegt deze dan ook niet. Hij kan trouwens ook niet aantonen dat hij nog een meer recent medisch attest had kunnen voorleggen waaruit enig werkelijk nieuw medisch gegeven zou blijken in vergelijking met de gegevens die reeds voorlagen, waardoor ook geen voldoende belang blijkt bij zijn betoog dat verweerder een recent medisch attest had moeten opvragen.

2.7. In derde instantie betoogt verzoeker allereerst dat de stelling in de bestreden beslissing dat artikel 3 van het IVRK geen directe werking heeft niet verantwoord is. Hij wijst er hierbij op dat in de rechtspraak van het EHRM is erkend dat bij het bepalen van de aard en de omvang van de rechten die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM de bepalingen van het IVRK meewegen. Hij stelt dat het EHRM ook belang hecht aan de zienswijzen van het VN Kinderrechtencomité en dat het hoger belang van het kind een centrale rol speelt binnen diens rechtspraak.

Met dit betoog weerlegt verzoeker als dusdanig het motief niet dat hij niet rechtstreeks de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag kan inroepen. Verzoeker stelt in wezen slechts dat het hoger belang van het kind, zoals dit ook zit vervat in het Kinderrechtenverdrag en wordt uitgelegd door het VN Kinderrechtencomité, dient te worden meegenomen in de beoordeling onder artikel 8 van het EVRM. Op lezing van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verweerder dit heeft gedaan. Verweerder stelde zo ook uitdrukkelijk: *“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM waarbij rekening gehouden dient te worden met het hoger belang van het kind dat als leidinggevend criterium gebruikt dient te worden in de belangenafweging.”* Verder moet ook worden opgemerkt dat verzoekers stelling als zou verweerder, na zijn vaststelling dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag geen directe werking heeft, geen verdere toetsing hebben gedaan, niet strookt met de motivering van de bestreden beslissing. Hierin wordt vervolgens immers net gesteld:

“Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoonst dat een terugkeer naar het land van herkomst zijn belang schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Betrokkene toont evenmin aan dat Georgië niet de mogelijkheden van zijn ontwikkeling van in de ruimst mogelijke zin kan waarborgen. Betrokkene wijst er op dat zijn hoger belang een centrale rol dient te spelen en als leidinggevend criterium gebruikt dienen te worden in de belangenafweging. Echter, betrokkene maakt niet aannemelijk dat zijn hoger belang geschaad wordt door een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. Zoals ook reeds aangehaald door zijn raadsman, vormen zijn ouders op die leeftijd de belangrijkste zorgfiguren. Zij beschikken niet over enig verblijfsrecht en dienen, samen met betrokkene, terug te keren naar Georgië.

Betrokkene wordt aldus niet gescheiden van zijn ouders, de bestaande gezinseenheid blijft behouden. Wat zijn scholing betreft merken we op dat hij slechts sinds 05.11.2018 hier naar het kleuteronderwijs gaat en dat hij zijn basisscholing hier nog moet opstarten. Hij moet nog een begin maken met leren lezen en schrijven. Het is in het belang van het kind om zijn basisonderwijs op te starten in zijn land van herkomst. Ter staving van zijn hechte banden legt hij twee verklaringen voor van ouders van schoolvrienden. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van deelname aan buitenschoolse activiteiten. Betrokkene toont aldus niet aan hij hier, buiten zijn kerngezin, hechte banden opbouwde. Evenmin toont betrokkene aan dat zijn ouders in Georgië geen familieleden meer hebben en dat hij bij een terugkeer niet opgenomen kan worden binnen het ruimer familiaal kader. Betrokkene toont niet aan dat hun situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zal zijn. Verder toont hij niet aan dat hij zich niet meer zal kunnen aanpassen aan een leven in Georgië. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkene het niet aannemelijk maken dat het belang van het kind geschaad zal worden bij een (tijdelijke) terugkeer naar het land van herkomst.”

De voormelde kritiek van verzoeker kan aldus niet worden bijgetreden en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verdere kritiek van verzoeker dat een afreis naar Georgië voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure wel degelijk in strijd zou zijn met zijn “*primaire en private belangen*”, wordt mee beoordeeld in het kader van artikel 8 van het EVRM. Dit artikel luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Op lezing van de bestreden beslissing moet worden aangenomen dat verweerder het bestaan van zowel een gezins- of familieleven met de ouders als een privéleven van verzoeker in België als dusdanig niet heeft betwist. Hij heeft aanvaard dat in dit verband een afweging en ‘*fair balance*’ zich opdringt tussen het privé- en gezinsleven en de verplichting de aanvraag in te dienen bij de voor het land van herkomst bevoegde diplomatieke of consulaire post, alsook dat hierbij rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind dat als leidinggevend criterium dient te worden genomen in de belangenafweging.

In dit verband herinnert de Raad eraan dat verzoekers situatie er een is van een eerste toelating tot verblijf. De bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van een voortgezet verblijf. In een dergelijk geval dient er geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets, dit is een billijke afweging tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18

februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel vanuit het buitenland moet worden ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van dit verdragsartikel oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen. Zo moet rekening worden gehouden met de mate waarin het gezins- of familieleven of het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet verder worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen – met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst, de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders en de vraag naar hun aanpassingsvermogen –, nu het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143-144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Inzake het recht op eerbiediging van het gezinsleven stelt verweerder in de bestreden beslissing vast dat de belangrijkste zorgfiguren van verzoeker zijn ouders zijn met wie hij een gezin vormt, die echter niet over een verblijfsrecht in België beschikken en die samen met verzoeker dienen terug te keren naar Georgië. Hij geeft aan dat verzoeker dus niet wordt gescheiden van zijn ouders en de bestaande gezins-eenheid volledig blijft behouden. Verder merkt hij op dat niet blijkt dat verzoeker voor het overige nog familieleden heeft in België.

Inzake het recht op eerbiediging van het privéleven wijst verweerder op de zeer strikte rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven dat werd opgebouwd tijdens precair verblijf, zoals dit in casu het geval is. Hij benadrukt ook dat de bestreden beslissing enkel inhoudt dat verzoeker tijdelijk moet terugkeren naar Georgië. Hij stelt vast dat verzoeker ter staving van zijn sociale banden twee getuigenverklaringen van ouders van schoolvrienden en twee getuigenverklaringen van zijn kleuterjuffen voorlegde. Hij merkt op dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegde van deelname aan buitenschoolse activiteiten en dat niet kan blijken dat hij, los van zijn ouders, hechte (sociale) banden in België heeft opgebouwd. Verweerder benadrukt dat, gelet op zijn leeftijd, verzoekers voornaamste sociale banden deze met zijn ouders zijn.

Verweerder heeft eerder in zijn beslissing ook reeds vastgesteld dat verzoeker nog maar in het kleuteronderwijs zit en dat er gelet op zijn nog jonge leeftijd redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij nog over een voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en het onderwijs in het land van herkomst beschikt, dit met verwijzing naar rechtspraak van het EHRM.

Verweerder aanvaardt verder niet dat verzoekers hogere belangen als een minderjarige zouden worden geschaad bij een terugkeer naar het herkomstland, samen met zijn ouders, voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure. Hij stelt dat verzoeker niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een (tijdelijke) terugkeer naar Georgië zijn belangen schaadt en hij ook niet aantoont dat hij zich in dit land niet verder kan ontwikkelen. Hij wijst erop dat, gelet op verzoekers leeftijd, de ouders de belangrijkste zorgfiguren zijn en de gezinseenheid behouden kan blijven. Verweerder acht het nog in het belang van verzoeker om zijn basisonderwijs op te starten in het land van herkomst. Hij wijst er verder op dat verzoeker niet aantoont dat hij geen familie meer heeft in Georgië en hij er aldus kan worden opgenomen binnen een ruimer familiaal kader. Hij acht het niet aangetoond dat verzoeker in Georgië in

penibele omstandigheden zou terechtkomen en evenmin dat verzoeker zich niet zal kunnen aanpassen aan het leven in dat land.

Verweerder is in deze omstandigheden van oordeel dat niet blijkt dat de tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst voor het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het gezins- en privéleven van verzoeker in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een miskening van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker is van mening dat een afreis naar Georgië wel degelijk zijn belangen zal schaden, nu hij geen enkele band heeft met dit land en hij sinds zijn geboorte in België woont en hier ook naar de kleuterschool gaat. Hij merkt op dat hij wordt omschreven als een goedlachse kleuter die veel leert en observeert in de klas. Hij stelt verschillende vrienden te hebben op school en zich volop te ontwikkelen. Hij betoogt dat de omgeving waarin hij momenteel opgroeit op geen enkele manier is te vergelijken met Georgië. Hij stelt bovendien dat hij verplicht wordt om zijn Nederlandstalige onderwijs af te breken. Verzoeker herhaalt verder dat hij op geen enkele manier verantwoordelijk is voor de keuzes die door zijn ouders werden gemaakt. Hij betoogt dat het opleggen van de verplichting om, voor het indienen van de aanvraag, voor *“een lange en onzekere periode”* naar Georgië te reizen zijn belangen ernstig schaadt.

Uit wat voorafgaat, blijkt evenwel dat verweerder de verschillende door verzoeker in dit verband aangehaalde gegevens in de bestreden beslissing in rekening heeft gebracht. Op basis hiervan blijkt volgens verweerder geenszins dat een tijdelijke terugkeer van verzoeker naar Georgië, samen met zijn ouders, zijn belangen zou schaden. Verweerder is overgegaan tot een concrete toetsing of verzoekers hogere belangen als minderjarig kind dreigen te worden miskend indien hij de aanvraag moet indienen vanuit zijn land van herkomst. Hij heeft evenwel geoordeeld dat dit geenszins blijkt, zonder dat hij hierbij verzoeker zelf verantwoordelijk stelt voor de keuzes van zijn ouders of dat de keuzes van de ouders worden gebruikt om zijn belangen te benadelen of te miskennen. Op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de belangen van verzoeker als een minderjarig kind op hun eigen merites zijn beoordeeld en deze centraal zijn gesteld in de beoordeling. Zo wijst verweerder op de nog zeer jonge leeftijd van het kind en het gegeven dat hij nog maar naar de kleuterschool gaat. Aldus kan volgens verweerder worden aangenomen dat verzoeker beschikt over een voldoende aanpassingsvermogen op het vlak van taal en onderwijs om aan te sluiten bij het onderwijs in het land van herkomst. Verweerder acht het ook net in het belang van verzoeker om zijn basisonderwijs op te starten in het land van herkomst. Er blijkt volgens hem niet dat een gepaste scholing voor verzoeker niet voorhanden is in dit land. Verweerder wijst er ook op dat niet blijkt dat verzoeker, los van zijn ouders, hechte (sociale) banden in België heeft opgebouwd en dat, gelet op zijn leeftijd, verzoekers voornaamste sociale banden in alle geval deze met zijn ouders zijn. Hij benadrukt dat de gezinseenheid behouden kan blijven. Verweerder acht het niet concreet aangetoond dat verzoeker zich niet verder kan ontwikkelen in Georgië of dat hij er in preciaire omstandigheden zou terechtkomen.

Verzoeker toont niet aan dat inzake zijn hoger belang als minderjarige enig concreet aspect ten onrechte niet of onvoldoende in rekening is gebracht. Hij geeft weliswaar aan een en ander anders te beoordelen, maar laat na aan de hand van concrete argumenten de motieven van de bestreden beslissing onderuit te halen of aan te tonen dat deze op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot stand zijn gekomen. Met zijn betoog weerlegt verzoeker de determinerende motieven van de bestreden beslissing geenszins.

Met de motivering dat de ouders niet beschikken over een verblijfsrecht in België en deze dus samen met verzoeker dienen terug te keren naar hun land van herkomst, wordt ook geenszins miskend dat de aanvraag enkel namens verzoeker is ingesteld, wat ook net – andermaal – wordt benadrukt in het kader van de bespreking over artikel 8 van het EVRM. Verweerder geeft met zijn motivering enkel aan dat de gezinseenheid en de zorg voor verzoeker niet in het gedrang komen indien hij de aanvraag via de gewone procedure moet indienen, nu zijn ouders in illegaal verblijf zijn en het gezin gezamenlijk dient terug te keren naar het land van herkomst. De Raad verwijst in dit verband verder naar de eerdere bespreking hieromtrent.

In zoverre verzoeker nog stelt dat hij voor een *“lange en onzekere periode”* dient terug te keren naar Georgië, toont hij evenmin aan dat de bestreden beslissing steunt op incorrecte of kennelijk onredelijke motieven of is aangetast door een gebrek aan zorgvuldigheid. Met dit betoog, dat hij trouwens nergens betreft op een concrete ingeroepen buitengewone omstandigheid, toont hij niet aan dat de aangevoerde buitengewone omstandigheden ten onrechte niet zijn aanvaard.

Verzoeker toont niet concreet aan dat verweerder in verband met zijn belangen als een minderjarig kind, in het licht van het geheel van de gedane vaststellingen, geen zorgvuldige, evenwichtige en redelijke beoordeling heeft gemaakt of heeft nagelaten een voldoende en zeker gewicht te geven aan deze belangen. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verweerder bij het treffen van zijn beslissing het hoger belang van het kind heeft veronachtzaamd.

In de voorliggende omstandigheden toont verzoeker niet aan dat verweerder in zijn beslissing niet kon vaststellen dat niet blijkt dat de tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, zijn privé- en/of gezins- of familielevens in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een miskenning van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker en zijn gezinsleden enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het privé- en/of gezins- of familielevens zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Er kan niet worden vastgesteld dat verweerder de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM ten onrechte niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheid of dat hij dit verdragsartikel heeft miskend bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.8. Rekening houdend met wat voorafgaat, kan een schending van artikel 8 van het EVRM of van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag niet worden vastgesteld. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel blijkt evenmin.

2.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS